

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 68.729 van 8 oktober 1997

A.66.095/VI-14.036

In zake : **LECLERCQ** Christian,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Véronique LECLERCQ,
advocaat,
Winston Churchilllaan 149
1180 Brussel,

tegen :

**het Rijksinstituut voor Ziekte-
en Invaliditeitsverzekering,**
afgekort als "**RIZIV**".

Tussenkomen partij :

HERICKX Chantal,
Bezemstraat 8
1600 Sint-Pieters-Leeuw.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 26 oktober 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij Christian LECLERCQ de nietigverklaring vordert van de beslissing van het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering, waarbij zijn erkenning als kinesitherapeut geschorst wordt voor een periode van zes maanden, ingaand op 9 oktober 1995;

Gezien het op 9 februari 1996 door Christian LECLERCQ ingediende toelichtend verzoekschrift;

Gezien het verzoekschrift waarbij Chantal HERICKX vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden;

Gelet op arrest nr. 57.275 van 22 december 1995, waarbij het verzoek tot tussenkomst wordt toegestaan en waarbij de vordering tot schorsing wordt afgewezen;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag van Mevrouw HAUBERT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 13 september 1996, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 19 augustus 1997, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 24 september 1997;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. LECLERCQ, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, van de heer BRIFFEUIL, adjunct-adviseur, die voor de

verwerende partij verschijnt, en van de tussenkomen-
de partij;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies
van Mevr. HAUBERT, eerste auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat de feiten die dienstig zijn
voor het onderzoek van het onderhavige beroep zijn
gepreciseerd in het voormelde arrest nr. 57.275 van
22 december 1995;

Overwegende dat verzoeker een middel, het
eerste van het verzoekschrift, ontleent aan "schending van
artikel 133 van het koninklijk besluit van 4 november 1963
tot uitvoering van de wet van 9 augustus 1963 tot
instelling en organisatie van een regeling voor verplichte
ziekte- en invaliditeitsverzekering, schending van de
artikelen 16 en 22 van de wet van 14 juli 1994 houdende
coördinatie van de wet betreffende de verplichte
verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen,
doordat de bestreden handeling genomen is door het Comité
van de verzekering voor geneeskundige verzorging van het
RIZIV, welke overheid kennelijk onbevoegd is, terwijl de
bestreden handeling moest worden genomen door de algemene
raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging, die
in de plaats is gekomen van het beheerscomité van de
dienst voor geneeskundige verzorging, bevoegd met
toepassing van artikel 133 van het koninklijk besluit van
4 november 1963";

Overwegende dat de bevoegdheden van de
algemene raad omschreven zijn in artikel 16 van de wet
betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige

verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994; dat ze voornamelijk van financiële en budgettaire aard zijn; dat artikel 22, 7°, van dezelfde wet bepaalt dat het verzekeringscomité een lijst (opmaakt) van de personen die gerechtigd zijn om geneeskundige verstrekkingen te verlenen, die onder andere bestaan uit kinesitherapeuten-hulp; dat de bevoegdheid om de kinesitherapeuten te erkennen ook de bevoegdheid impliceert om die erkenning te schorsen en in te trekken; dat het eerste middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan "schending van de rechten van verdediging en van het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, dat voor de administratieve overheden onder meer de verplichting impliceert om binnen een redelijke termijn te handelen, en aan machtsoverschrijding, doordat, enerzijds, meer dan eenentwintig maanden verstreken zijn tussen de dag van ontvangst van de klacht van Mevrouw HERICKX door de verwerende partij en de dag van de kennisgeving van de beslissing tot schorsing, en anderzijds, doordat meer dan zestien maanden verstreken zijn tussen de dag waarop verzoeker is gehoord door de erkenningsraad voor kinesitherapeuten en de dag van de kennisgeving van de bestreden handeling aan verzoeker, terwijl de termijn die de verwerende partij nodig heeft gehad om haar beslissing te nemen niet als redelijk kan worden beschouwd"; dat verzoeker erop wijst dat de fout die hem wordt ten laste gelegd en waarvan hij de feitelijke betwist geen onderzoek, deskundigenonderzoek, verhoor van derden of enige bijzondere onderzoeksmaatregel heeft vereist;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord de aangeklaagde vertraging wijt aan een probleem dat verband houdt met de samenstelling van haar verzekeringscomité : bij arrest nr. 52.784,

uitgesproken door de Raad van State op 12 april 1995, is artikel 1, 2° en 4°, van het koninklijk besluit van 22 april 1993 houdende benoeming van de leden van het verzekeringscomité vernietigd;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord opmerkt dat, gesteld nog dat arrest nr. 52.784 van 12 april 1995 gevolgen heeft gehad voor de samenstelling van het verzekeringscomité, de verwerende partij dat niet als argument zou kunnen gebruiken om de vertraging te rechtvaardigen waarmee zij de omstreden beslissing heeft genomen; dat de beslissingen waarbij een administratieve overheid zich uitspreekt in het kader van een tuchtprocedure immers als behorend tot het dagelijks bestuur van die overheid en dus tot de "lopende zaken" worden beschouwd;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie erop wijst dat de Raad van State in zijn arrest van 12 april 1995 niet de benoeming van alle leden van het verzekeringscomité heeft vernietigd, maar alleen die van 13 gewone en 13 plaatsvervangende leden van de 21 waarin is voorzien; dat zij betoogt dat, door die vernietiging, enerzijds, het beheerscomité van de dienst voor geneeskundige verzorging niet meer tijdelijk de bevoegdheden van het verzekeringscomité kon uitoefenen en dat, anderzijds, het verzekeringscomité niet langer zitting kon hebben omdat het vereiste quorum niet meer kon worden bereikt; dat zij erop laat volgen dat, zodra het koninklijk besluit van 8 juni 1995 houdende benoeming van sommige leden van het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging in het Staatsblad was bekendgemaakt, zij het voorstel tot schorsing van de erkenning van Christian LERCLERCQ op de agenda heeft geplaatst; dat zij documenten bijvoegt die ertoe strekken aan te tonen dat dat punt reeds op 3 juli 1995 op de agenda van het verzekeringscomité is geplaatst en pas kon

worden onderzocht tijdens de vergadering van 11 september 1995;

Overwegende dat blijkt dat, in de omstandigheden eigen aan de zaak, de termijnen die verlopen zijn tussen de dag van de ontvangst van de klacht van mevrouw HERICKX door de verwerende partij (29 december 1993) en de dag van de kennisgeving van de bestreden handeling aan verzoeker (3 oktober 1995), enerzijds, en tussen de dag van het verhoor van verzoeker door de erkenningsraad voor kinesitherapeuten (25 mei 1994) en de dag van de kennisgeving van de bestreden handeling aan verzoeker (3 oktober 1995), anderzijds, niet kunnen worden beschouwd als onredelijk; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan de "schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en aan schending van de algemene beginselen afgeleid uit de rechtspraak van de Raad van State, betreffende de verplichting om de bestuurshandelingen te motiveren, doordat de verwerende partij haar beslissing motiveert in algemene bewoordingen die de Raad van State niet in staat stellen zijn wettigheidscontrole uit te oefenen, terwijl artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 bepaalt : "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn", en terwijl elke bestuurshandeling, wil men voorkomen dat een willekeurige bevoegdheid in de plaats komt van de discretionaire bevoegdheid van de administratieve overheid, moet berusten op in rechte en in feite aanvaardbare motieven, om de rechter in staat te stellen na te gaan of de overheid haar beoordelingsbevoegdheid correct heeft aangewend";

Overwegende dat de bestreden beslissing, die het verzekeringscomité op 11 september 1995 heeft genomen, als volgt luidt :

" Het verzekeringscomité, na kennis te hebben genomen van het dossier en van het voorstel van de erkenningsraad voor kinesitherapeuten,

Overwegende dat betrokkene, ingeschreven op de lijst van erkende kinesitherapeuten, op onaanvaardbare wijze heeft gehandeld;

Overwegende dat betrokkene de vrije keus van de therapeut niet in acht heeft genomen;

Overwegende dat betrokkene aan mevr. HERICKX de toegang tot het rusthuis ontzegd heeft;

Overwegende dat betrokkene zich in een machtspositie bevond, waarvan hij misbruik heeft gemaakt;

Overwegende dat die feiten beschouwd moeten worden als een ernstige fout in de uitoefening van het beroep van kinesitherapeut;

Gelet op artikel 133 van het koninklijk besluit van 4 november 1963 tot uitvoering van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 18 november 1970;

Betrokkene gehoord in zijn verweermiddelen;

besluit de erkenning van Christian LECLERCQ te schorsen voor een duur van zes maanden, ingaand op de tweede maandag volgend op de kennisgeving van deze beslissing aan betrokkene";

Overwegende dat de motivering van de eenzijdige bestuurshandelingen met een individuele strekking afdoende moet zijn; dat in de motivering niet hoeft te worden geantwoord op alle argumenten die verzoeker tijdens zijn verhoor heeft aangevoerd; dat de verwerende partij, door te wijzen op de aan verzoeker ten laste gelegde feiten en door ze te beschouwen als een ernstige fout, haar beslissing deugdelijk met redenen heeft omkleed, inzonderheid wat de keus van de maatregel betreft, een schorsing van zes maanden, waarvan de

belangrijkheid het gevolg is van de ernst van de ten laste gelegde fout; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel ontleent aan de "schending van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en aan een kennelijke beoordelingsfout, doordat de verwerende partij een niet-schuldig gedrag van verzoeker heeft bestraft, of op zijn minst - gesteld dat het door verzoeker gepleegde feit kan worden beschouwd als een vergrijp, wat in casu niet het geval is - als een niet-zwaarwichtig feit door hem een schorsing van zijn erkenning op te leggen gedurende 6 maanden ingaand enkele dagen na de kennisgeving van de beslissing, doordat de sanctie opgelegd aan verzoeker zeer zwaar is, het volledige verlies van zijn cliënteel tot gevolg zal hebben en onevenredig is met de ten laste gelegde fout, gesteld, er zij op gewezen, dat de feiten die aan verzoeker ten laste worden gelegd een beroepsfout opleveren, wat verzoeker steeds heeft betwist en nog steeds formeel betwist";

Overwegende dat de over machtsoverschrijding oordelende rechter zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats mag stellen van die van de administratieve overheid; dat het hem alleen toekomt om naar aanleiding van een beroep de kennelijke beoordelingsfout af te keuren die die overheid zou hebben kunnen begaan; dat gelet op de feitelijke toedracht van de zaak, zulke kennelijke beoordelingsfout in casu niet kan worden vastgesteld; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een op 9 februari 1996 gepost toelichtend verzoekschrift en in zijn memorie van wederantwoord een nieuw middel aanvoert, ontleend aan "de schending van de rechten van verdediging en van het beginsel van procesvoering op tegenspraak en aan machtsoverschrijding, doordat de notulen van het

verhoor van Mevrouw HERICKX van 20 april 1994 door de erkenningsraad niet gevoegd was bij het dossier dat verzoeker heeft geraadpleegd vóór zijn verhoor op 25 mei 1994 door dezelfde erkenningsraad, terwijl de algemene rechtsbeginselen die in het middel aangegeven zijn, vereisen dat de persoon tegen wie tuchtvervolging wordt ingesteld inzage heeft in en kennis kan nemen van alle stukken waaruit zijn dossier bestaat en die voorgelegd worden aan de overheid die bevoegd is om een straf op te leggen";

Overwegende dat het toelichtend verzoekschrift in casu niet kan worden beschouwd als een toelichtende memorie bij het verzoekschrift, waarvan de indiening bij artikel 8 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot bepaling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State alleen is toegestaan in de gevallen waarin de verwerende partij niet binnen de gestelde termijn een memorie van antwoord toezendt; dat het toelichtend verzoekschrift buiten de debatten moet worden gehouden; dat het middel dat voor de eerste keer is geformuleerd in de memorie van wederantwoord niettemin ontvankelijk is in zoverre het gegrond is op de inzage van het dossier en een middel van openbare orde vormt;

Overwegende dat verzoeker niet heeft gereageerd op de eerste oproeping van de erkenningsraad en dat hij zich niet heeft aangemeld om samen met Chantal HERICKX te worden gehoord; dat hij een tweede maal moest worden opgeroepen, op 25 mei 1994; dat hij tijdens die bijeenkomst niet heeft gevraagd om inzage te krijgen in het dossier van klagster; dat verzoeker in ieder geval te rechter tijd is ingelicht over de tegen hem ingediende klachten en zijn verdediging heeft kunnen voorbereiden; dat het middel dan ook ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 7.000 frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIdé kamer, op acht oktober 1900 zevenennegentig door :

de Hr. CLOSSET, kamervoorzitter,
de Hr. HANSE, staatsraad,
de Hr. LEWALLE, staatsraad,
Mevr. NOTEBAERT, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

Chr. NOTEBAERT.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.